

Totes les veritats no són bones a dir

Va ser precisament un migdia, després que alguns companys marxessin a dinar, quan va esclatar entre elles una baralla àcida, en què per primer cop es va pronunciar la paraula tabú: a-no-rè-xia.

-Véns? -li va demanar la Clàudia, mentre desava els llibres a la bossa-. Anem al bar, a prendre un plat combinat.

-No, no m'esperis.

-Què menjaràs?

-Una d'aquestes galetes que substitueixen el menjar. M'estimo més no perdre temps perquè vull repassar per l'examen d'història.

-Una d'aquestes galetetes que substitueixen el menjar? I per què no una poma? O potser n'hi hauria prou amb un vas d'aigua? -li va preguntar, mofeta.

-No tinc gana -va contestar-li mirant de passar de puntetes per la conversa i sortir-ne sense ferides.

-És clar. Si últimament no en tens mai, maca? Què pretens? Alimentar-te de l'aire?

La Marta hauria volgut defugir el tema, però no sabia com. Els companys havien desaparegut camí del bar, i la Clàudia, amb els punys a la cintura, davant de la porta, no semblava disposada a deixar que s'evadís com tantes vegades havia fet abans.

-Ja sé que no t'ho sembla, però menjo força.

-Doncs, noia, no sé què deu ser força per a tu, però és evident que per al teu cos no ho és. T'estàs quedant com un cadàver.

La Marta va mirar al seu voltant per trobar una ajuda que no podia venir d'enlloc. Se sentia acorralada i no sabia com defensar-se.

-Però tu t'has vist el cos? Estàs tan prima que comences a fer fàstic.

La Marta va abaixar el cap i va continuar muda.

-A més -va prosseguir la Clàudia-, no sé si t'has adonat que darrerament només parles de menjar. Això engreixa més que això altre; un plàtan té més calories que una poma; prendre un talladet, que així em passa la gana; la xocolata, ni tastar-la...

-Bé, ja saps que vaig començar un règim per aprimar-me una mica -va justificar-se la Marta.

-Sí. I per això al començament et vaig ajudar: em va semblar bé que et volguessis treure del damunt algun quilo. Però t'has tornat boja. Quan no parles de menjar, fas discursos sobre cremar calories amb l'esport; a cada moment em preguntes pels mitxelins¹, les teves cartutxeres, la panxa; t'obsessiones amb els cossos de les models, analitzes els de totes nosaltres un dia sí i l'altre també...

-Està bé! -va deixar anar la Marta amb ràbia-. I a tu què t'importa?

A mi és clar que m'importa. Ets la meva amiga, tot i que com a amiga comences a resultar una arracada. Ja no es pot parlar amb tu de res. Tampoc no es pot anar amb tu enlloc, perquè sempre tens por d'engreixar-te.

Després hi va haver un silenci incòmode, fins que la Clàudia el va trencar:

-Naturalment que m'importa, perquè no vull que et tornis anorèctica.

La paraula va fer l'efecte d'un ganivet que es clavés damunt d'una tela i l'esquincés.

Bitllet d'anada i tornada, Gemma Lienas, Editorial Empúries, Barcelona, 2007

¹ Bourrelets de graisse

COMPREHENSION ECRITE

1. Què es proposen menjar cadascú dels personatges?
2. Què pensa últimament la Clàudia de les converses de la Marta?
3. Analitzeu les diferents estratègies adoptades per la Clàudia per ajudar la seva amiga i fer-la reaccionar.
4. Traduire depuis “Va ser precisament...” (début) jusqu’à “...un plat combinat.”

EXPRESSION ECRITE

1. Diuen que la moda dels règims s'està convertint en una dictatura de la imatge? Què en penseu?
2. Només espereu d'un amic (o d'una amiga) que us digui sempre la veritat? Argumenteu la vostra resposta.